

DR. MELVIN MORSE
Profesor Asociat de Pediatrie
la Universitatea din Washington

În colaborare cu

PAUL PERRY

TRANSFORMAȚI DE LUMINĂ

**Efectele extraordinare ale experiențelor
la granițele dintre viață și moarte
asupra existenței noastre**

CUPRINS

Despre autori / 5

Mulțumiri / 6

Prefață / 9

Capitolul 1

Ei sunt cu toții transformați / 13

Capitolul 2

Studiul transformărilor / 39

Capitolul 3

A trăi fără teamă de moarte / 72

Capitolul 4

Văzând cu mintea / 94

Capitolul 5

Mărturii ale existenței lumilor subtile paralele / 118

Capitolul 6

Circuitul de comandă al misticismului / 138

Capitolul 7

Efecte neașteptate ale EGVM / 166

Capitolul 8

Strălucirea lui Dumnezeu / 195

Anexă / 226

Datele studiului transformării / 226

Bibliografie / 231

— EI SUNT CU TOȚII TRANSFORMAȚI

„Merită chiar să mori ca să afli ce este viața.”

T.S. Eliot

O ascultam cu interes pe Donna evocând înfricoșată episodul din noaptea în care aproape că murise. Urmăream să aflu dacă observase vreo schimbare în cei 3 ani care trecuseră de la experiența ei la granițele dintre viață și moarte.

Povestirea ei era tipică sutelor de experiențe la granițele dintre viață și moarte pe care le auzisem în ultimii 5 ani, dar încă mă mai treceau fiori de-a lungul coloanei ascultând-o cum povestește atât de natural.

Când Donna avea 12 ani, ea a căzut la pat în urma unei pneumonii acute. I s-a permis să rămână acasă, deoarece doctorul ei a crezut că medicamentele țin situația sub control. Prescripțiile erau cele standard pentru această infecție: să ia medicamentele, să bea multe lichide și să se odihnească din plin.

În acea seară specială, ea se afla acasă, în Cincinnati, Ohio, și se uita la televizor. La un moment dat, a început să respire din ce în ce mai greu. A încercat să nu se mai gândească la asta, concentrându-se la spectacolul ce se derula pe ecran. Curând a simțit că i se taie răsuflarea, ca și cum o centură metalică i s-ar fi strâns în jurul pieptului.

Donna a strigat după mama ei.

Când a intrat în cameră, mama ei s-a înspăimântat, a înșfăcat-o pe Donna și a dus-o afară să ia aer proaspăt. Donna a căzut din picioare în fața curții, respirând sacadat în noaptea rece de iarnă. Plămânii i se contractaseră, iar respirația devenise imposibilă. Mama Donnei a suit-o în mașină și a

„dus-o urgent la spital. Ultimul lucru pe care l-a auzit Donna a fost mama ei strigându-i numele. Apoi realitatea s-a schimbat radical.

„Îmi amintesc că vedeam o lumină. Eram curioasă și atrasă către ea. Era ca și cum priveam flash-ul unui aparat de fotografiat: alb, auriu și foarte strălucitor.

Deodată, am fost atinsă de niște brațe și mi-am văzut bunicii. Brațele și bunicii mei nu erau doar luminați, ci ei erau una cu lumina. Erau sute de brațe, brațe pretutindeni. Arătau ca sculpturile grecești și mă legăneau spre bunicii mei, care, de fapt, muriseră de câțiva ani.

Comunicam cu bunicii mei, fără însă să vorbim. Nici nu-mi amintesc să fi gândit măcar. Mă aflam acolo cu ei, după cum îmi spuneau. Ei ziceau că-mi rezolvasem majoritatea problemelor și că aș fi putut merge oriunde. Adică, aș fi putut fie să rămân cu ei în lumină, fie să mă întorc în trupul meu. Depindea de mine și nu era necesar să rămân cu ei.”

Donna nu-și amintește să fi luat vreo decizie, dar s-a întors. Atunci a venit în contact cu scepticismul medicilor. Doctorul care a tratat-o la spital i-a spus că „halucinația” a fost cauzată de medicamente. Dar cum el nu îi administrase nici unul la spital, dorea să afle ce tip de medicamente luase pe cont propriu.

Pediatra ei a spus același lucru. Când Donna și mama ei i-au povestit despre experiența de lumină, ea a sugerat că probabil fusese cauzată de vreun tip de medicament halucinant... „Altfel – a spus pediatria – după cum spuneți, ea a avut o experiență la granițele dintre viață și moarte!”

După ce am ascultat povestirea Donnei, m-am gândit că fusese într-adevăr o EGVM. Cu siguranță, ea a avut mai multe dintre elementele specifice unei astfel de experiențe.

Trecuse de la o suferință intensă la un sentiment de pace și mulțumire. Fusese înglobată de o lumină intensă, plină de

iubire și care o atrăsese. Ea a văzut ființe de lumină – în acest caz bunicii săi decedați – care au alinat-o transmițându-i o stare de bine. A avut posibilitatea să opteze între a se reîntoarce în trupul ei (pe care nu-l simțise în timpul experienței) și a rămâne în lumină alături de bunicii ei. Acum ea înfrunta neîncrederea și scepticismul medicilor care încercau să-i spună că pur și simplu această experiență nu a avut loc în realitate. Pe scurt, ei îi spuneau să-și nege propria realitate.

În acel moment am apărut eu. Eram la o conferință medicală, iar Donna mi-a fost prezentată de către un coleg. Ea citise cartea mea *Closer to the Light* și dorea să vorbească cu cineva de profesie medicală care ar fi putut să „înțeleagă”.

Am înțeles situația ei foarte bine. Vorbind cu sute de copii și adulți despre experiențele lor la granițele dintre viață și moarte, îmi era cunoscută neîncrederea pe care ea a întâmpinat-o din partea multor doctori. Confrății mei au dificultăți în a admite că multe lucruri nu pot fi explicate de manualele medicale.

Luând contact cu toți acești oameni care au trăit EGVM, am ajuns să constat cu uimire, dar fără nici un dubiu, și altceva: toate persoanele sunt transformate în urma experienței de lumină. Faptul că cei care trec prin EGVM sunt transformați de trăirile lor nu e o noutate. Numai că nimeni nu a condus un studiu sistematic, cu mijloace corespunzătoare, pentru a constata dacă oamenii sunt cu adevărat transformați.

Unii cercetători au mers până la a afirma că nu se poate avea o EGVM „adevărată” fără a fi profund transformat de aceasta. De exemplu, Phyllis Atwater spune că efectele unei EGVM constituie măsura autenticității sale.

Am observat, pe proprii mei pacienți, că aceste transformări iau forme variate. Câteodată persoana care a trăit o EGVM devine mai iubitoare și mai înțelegătoare.

Uneori ei dovedesc o perspicacitate remarcabilă în domenii despre care anterior nu aveau nici cea mai mică idee. Alții devin uneori de-a dreptul profetici, fiind capabili să prevadă viitorul prin visele lor sau să prezică, cu exactitate, diverse evenimente folosindu-se de intuiție.

Dar pentru cât timp? Persoane care au rude ce au murit de cancer la plămâni spun deseori că sunt transformați de tragedie și renunță la fumat. Dar, peste câteva luni, când sunt examinați, ei fumează din nou.

Pentru cât timp, cei care au experiențe la granițele dintre viață și moarte sunt transformați?

Cu toate că nimeni nu a coordonat un studiu pentru a examina transformările ce apar, eram sigur, din proprie experiență, că fiecare persoană cu EGVM este într-un anume fel transformată.

De aceea am întrebat-o pe Donna : „Deci, cum ți-a schimbat viața această experiență?

Însă răspunsul ei m-a încurcat:

„Sincer vorbind, Dr. Morse, nu cred că experiența m-a schimbat în vreun fel.”

Am început să sondez mai adânc.

„Poate relațiile cu părinții tăi s-au îmbunătățit?” „Nu neapărat. Întotdeauna au fost destul de bune.” „Poate ești mai perspicace la școală”, i-am sugerat . Ea s-a gândit la asta un minut și a clătinat din cap, „Nu”. „Ok, QI-ul (coeficientul de inteligență) s-a îmbunătățit?” „Nu foarte mult”, a spus ea. Eram răbdător, știind că, de obicei, adolescenții și copiii nu conștientizează că au fost transformați de experiență.

„Poți să prevezi viitorul?” am întrebat.

Ea părea oarecum stânjenită. „Ah asta”, spuse ea. „Cine v-a zis?”

Fără prea multe insistențe, Donna a început să povestească visele ei premonitorii, cele care avertizau

despre evenimente pe care să se producă. Ea și-a putut aminti patru astfel de vise ce se încadrau în categoria „experiențe psihice verificabile”, ceea ce înseamnă vise despre care ea a spus altora înainte ca evenimentele din vis să se producă.

Spre exemplu, ea a visat că bunicul ei murise, doar cu câteva zile înainte ca el într-adevăr să moară, într-un mod neașteptat. Natura acestor vise era chiar interesantă. Patru nopți la rând, Donna a visat spontan că bunicul ei a mers la cripta familiei și a curățat piatra unde urma să fie gravat numele lui. Apoi a stabilit locul mormântului și a vorbit cu nepotul său, care murise mai de mult într-un accident de mașină. În nici un vis ea nu a putut auzi ce vorbeau, dar, după fiecare vis, îi spunea mamei că simțea că el va muri.

La numai câteva zile după cel de-al patrulea vis, el a murit din cauza unui puternic atac de cord.

După moartea bunicului ei, mama Donnei a citit jurnalul acestuia. El scrisese pe larg despre locul mormântului și despre discuțiile cu nepotul său, chiar în ziua în care Donna a visat despre aceasta.

Ea mi-a mai povestit și alte astfel de vise.

Într-un alt exemplu tulburător, Donna a visat că era la o petrecere cu o prietenă. Invitațiile fuseseră înmânate cu însemnări pe ele. Donna nu-și putea aminti ce scria pe a ei, dar pe cea a prietenei sale scria cuvântul sinucidere. Dimineața următoare, în timpul micului dejun, ea a povestit familiei visul și apoi nu prea s-a mai gândit la asta. Peste o săptămână, a fost la o petrecere împreună cu prietena ei. Acolo prietena a început să-i povestească despre problemele ei de familie. Ea a menționat dorința de a se sinucide.

Câteva zile mai târziu, Donna a avut dintr-odată o premoniție că amenințarea prietenei ei se adeverise. Aceasta nu venise sub forma unui vis sau a unei viziuni, ci ca un puternic sentiment că buna ei prietenă încerca să-și ia viața.

Într-o stare de panică, Donna s-a repezit spre casa prietenei. A găsit-o tăindu-și venele în baie! Grație intervenției Donnei, fata a fost salvată în ultimul moment. Dar, atât visul ei, cât și premoniția s-au adevărit.

Au mai fost și alte vise deosebite. Într-un vis a fost împreună cu un prieten, în timp ce acesta era plecat într-o tabără de vară. Altă dată ea a visat conținutul unei scrisori și a putut să-l reproducă persoanei care a scris-o, în timp ce scrisoarea era încă la poștă. În altă situație, cel mai bine descrisă drept o viziune, ea era într-o excursie la munte, când l-a „văzut” pe prietenul ei urmărit de o umbră. Ea a strigat atunci la el să se ferească și, chiar în momentul următor, o stâncă de pe creastă s-a prăbușit la picioarele prietenului ei. Ea simte că intervenția ei i-a salvat prietenul de la un accident de alpinism. Bazându-mă pe înregistrările anterioare nu am nici o îndoială că are dreptate.

Diferite „decese”, trăsături comune

„Deci, se pare că experiența ta la granițele dintre viață și moarte a schimbat totuși lucrurile pentru tine”, am spus eu. Ea a râs și a aprobat. Donna, ca toți ceilalți, a fost transformată.

Interesul creat de cartea *Closer to the Light* mi-a adus sute de relatări despre experiențe la granițele dintre viață și moarte. Majoritatea erau adulți ce avuseseră astfel de experiențe în copilărie. Erau persoane care aproape că s-au înecat sau dintre cei loviți de automobile în plină viteză; oameni care „muriseră” în timpul unor operații chirurgicale sau alții care și-au prins capul în pungi de plastic fiind aproape sufocați. Alții au trecut printr-un colaps respirator în urma unei reacții la penicilină. Câțiva au intrat în comă după o păruială cu bâtele de baseball! Altcineva a fost lovit de un trăsnet în ureche, în timp ce vorbea la telefon pe timpul unei furtuni.

Toți acești oameni se confruntaseră cu moartea în diferite feluri. După ce am discutat cu ei, am realizat că aveau cu toții în comun un aspect important: Ei erau într-un fel sau altul transformați.

Practic, toți cei cu care vorbisem nu se mai temeau aproape deloc de moarte. Chiar dacă experiența lor la granițele dintre viață și moarte avusese loc cu câteva decenii în urmă, ei nu erau îngrijorați de moarte. De ce? Pentru că ei știau ceva, un mesaj care venea din lumina pe care aproape toți au văzut-o. După cum mi-a spus o fetiță de 10 ani: „Era ca și cum aveam o viață nouă. Nu îmi mai este frică de moarte pentru că știu mai multe despre ea acum.”

O dorință intensă de viață era prezentă în fiecare dintre ei. Prin asta mă refer la faptul că ei primeau cu bucurie tot ceea ce le oferea viața. Tot ceea ce vor este să guste până și ultima picătură de viață. Uneori ei nu sunt atât de conștienți de această transformare fundamentală din atitudinea lor. Așa cum spunea o femeie de 70 de ani: „Ar fi o pierdere de vreme să mă intervievezi pentru că experiența mea la granițele dintre viață și moarte nu a avut niciodată vreun efect asupra vieții mele. Pe lângă asta nici măcar nu am timp să vorbim. Sunt prea ocupată cu grădinaritul, cu muncă voluntară și cu serviciul. Nu e nimic special la mine.”

Frica scăzută de moarte și dragostea de viață sunt trăsături comune persoanelor cu care am vorbit. La cei mai mulți dintre oamenii care m-au contactat, am descoperit transformări considerate doar ca schimbări de comportament.

Un mare număr de persoane revendicau transformări paranormale. Unii pretindeau că ar fi atins o inteligență mai mare după experiența lor de la granițele dintre viață și moarte. Un operator de dezăpezire din statul New York, cu un nume tipic american, Tom Sawyer, s-a trezit scriind un șir de numere și simboluri la mai puțin de un an de la experiența sa.

El nu știa de ce le scria sau ce însemnau, dar de multe ori se surprindea mâzgăind în timpul pauzelor de masă sau seara, după muncă. Când a arătat aceste însemnări unui coleg, profesor, a descoperit că scrisese ecuațiile lui Max Plank, un mare fizician ce a avut contribuții deosebite în teoria atomică. Sawyer ne spune acum că experiența lui la granițele dintre viață și moarte a fost „un scurt curs de fizică nucleară”. Dar de ce și cum a putut o persoană cu o educație modestă să obțină astfel de informații? Era oare din cauza luminii?

Alții erau siguri că li se dezvoltaseră abilități psihice. Ca și Donna, ei erau capabili să prezică ce avea să se petreacă în viitor. O femeie a fost atât de deranjată de capacitatea ei de a prevedea viitorul, încât a început să ia medicamente. După ce avusese un vis prevestitor despre uciderea fratelui ei de către niște intruși, aproape 5 ani ea a luat doctoriile prescrise pentru a-i atenua presimțirile. În final, obosită de o viață monotonă, ea a renunțat la medicamente și a acceptat în final ideea că va cunoaște rezultatele unor evenimente, înainte ca acestea să se producă. De ce a fost ea privilegiată, sau poate pedepsită, să aibă astfel de informații?

Am descoperit multe transformări pe măsură ce continuam cercetarea. La unii ele erau foarte profunde, cum este în cazul celor cu o inteligență mărită sau cu abilități psihice paranormale. Alții erau foarte sensibili la energiile subtile. Spre exemplu, mulți nu puteau să poarte ceasuri pentru că „ceva” le tot defecta. Unii subiecți relatau despre „Îngerii Păzitori” care veneau la ei mult mai des după înfricoșătoarea experiență a morții. Eram fascinat de ajutorul primit din partea acestor ghizi divini plini de compasiune.

Cu cât vorbeam mai mult cu acești subiecți, cu atât mai mult mă fascinau și mă gândeam că experiențele lor erau valoroase pentru investigația științifică. După ce am aflat

povestea lui Olaf Sunden, m-am hotărât să studiez cât mai profund acest grup al „transformaților”.

Un studiu de caz despre cunoaștere

Modul în care Olaf Sunden aproape că murise era destul de simplu. Ceea ce a urmat după aceea este însă prea complex ca să înțeleg.

La vârsta de 14 ani, Olaf a suferit o operație de amigdale. Practica frecventă a anesteziei în acea perioadă consta în administrarea eterului, picătură cu picătură, pe o bucată de pânză de bumbac plasată în apropierea feței pacientului. În timpul intervenției chirurgicale i s-a administrat o supradoză de eter, ceea ce i-a cauzat oprirea respirației. Chirurgul, panicat, a început să-l scuture. E posibil, de asemenea, ca și inima lui să se fi oprit în acel moment. Deși, din punct de vedere clinic, el era în stare de comă, Olaf s-a confruntat cu moartea. Iată cum descrie el experiența:

„Deodată m-am rostogolit ca o minge și se părea că mă loveam, ca într-un perete, de o altă realitate. Trecerea din această lume în cealaltă era extrem de dureroasă, ca o sufocare. Forțele care m-au dus prin frontierele morții erau terifiante, iar bariera care separa cele două lumi era foarte puternică.

Deodată, am fost de partea cealaltă și toate durerile au dispărut. Îmi pierdusem tot interesul și atașamentul față de viața mea biologică. Am realizat că bariera dintre viață și moarte este o ciudată invenție a minții noastre. Este îngrozitoare și temută când e privită din partea asta (partea vieții) și totuși este nesemnificativă când e privită din partea cealaltă.

Prima mea impresie a fost de totală surpriză. Cum puteam exista într-un mod atât de liniștit și cum puteam să percep și să gândesc în timp ce eram mort ? Cum existam fără a avea un trup?”

Olaf se simțea ca și cum plutea „într-un univers fără margini”. El a perceput universul ca pe un sistem de bule de săpun strânse, în care bulele păreau sferice, șiruri concentrice ce se mișcau în structuri complicate pe care le înțelegea de la sine.

La granițele dintre viață și moarte, acest băiat de 14 ani, cu rezultate mediocre la învățătură, se simțea ca și cum i se înmănaseră cheile cunoașterii universale. „Simțeam că am o înțelegere ce făcea ca totul să aibă un sens”, a scris el. În experiența la granițele dintre viață și moarte, Olaf s-a aflat în fața unei „lumini strălucitoare portocalii”. El a numit această lumină „punctul anihilării”, un loc înfricoșător, dar care i-a conferit înțelegerea tainelor universului.

Deși Olaf ar fi dorit să rămână în lumină, el a simțit cum „mintea lui s-a scindat în două”, partea ce înțelegea totul rămânându-i în urmă. A văzut-o dispărând în urma sa ca pe o frumoasă galaxie de lumină strălucitoare, în timp ce el a fost forțat să intre într-un tunel și să se reîntoarcă în trupul său. „Îmi amintesc gândul: „Te rog lasă-mă să înțeleg această nouă fizică a relativității”. Apoi m-am simțit luat și am fost prins într-un canal și transportat cu o forță nemaipomenită înapoi în trupul meu. Mi-am adunat toată forțele ca să-mi amintesc înțelegerea cosmică a mașinăriei universale.”

Călătoria cosmică a lui Olaf s-a sfârșit într-un bloc operator iluminat, unde el s-a trezit înconjurat de sticle sparte, instrumente împrăștiate, patru medici înnebuniți și mai multe asistente supărate. Abia 2 ani mai târziu, el a aflat că încă mai are amigdalele, că nu fuseseră nicidecum înlăturate după cum se programase.

Experiența la granițele dintre viață și moarte i-a transformat imediat caracterul lui Olaf. Dintr-un elev mediocru, el a devenit foarte independent, rebel chiar, refuzând explicațiile prezentate de școală, urmărind să-și